

Het Bloed van het Lam

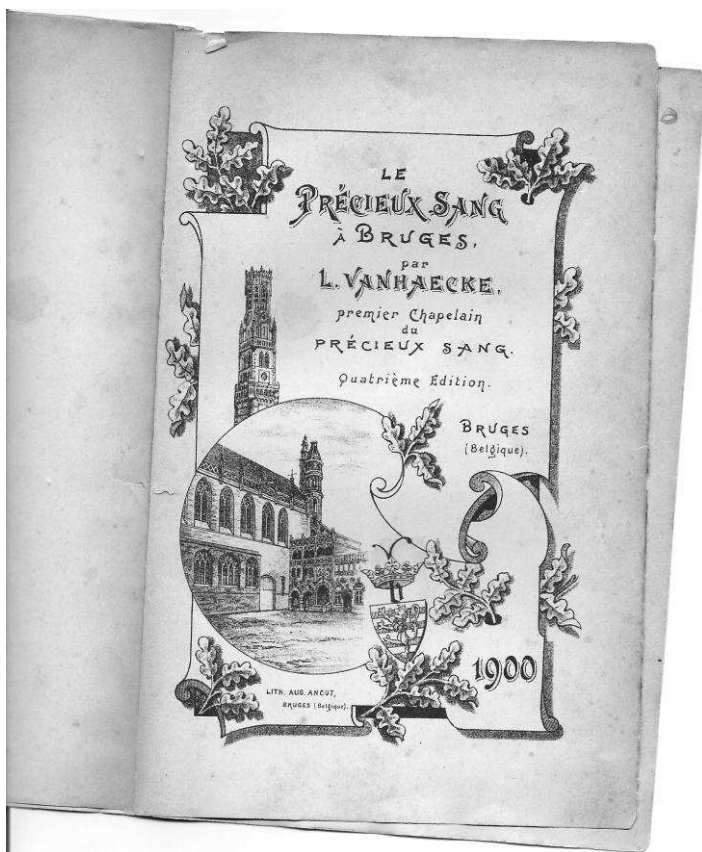
Het Bloed van het Lam

Patrick Bernauw

© 2025 by Patrick Bernauw & vzw de Scriptomanen
coverontwerp: Patrick Bernauw
www.bernauw.com – patrick.bernauw@gmail.com
NUR 305

Eerste druk, Manteau 2006
Tweede editie (POD), de Scriptomanen 2013
Derde editie, Schrijverspunt Clusteruitgeverij 2013
Vierde editie, de Scriptomanen 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek was ooit deel 1 in de serie *Mysterieus België*.
De gelijknamige podcast valt te beluisteren via Spotify, Apple Podcasts, Podimo, Spreaker en alle grote platformen.

BRUGGE

*'t Is wonder hoe de Brugse stad
bijna heel 't Heilig Land bevat:
hier heet een kerk Jeruzalem
of Nazareth of Bethlehem,
Bethaniën ligt niet ver van daar,
Sarepta ziet men nog voorwaar,
en Sion met zijn oud convent
was eertijds heel de stad bekend.
Van aan Carmelus hoog bekroond
alwaar de Carmelieter woont
tot op de Burg waar 't Heilig Bloed
Calvarieberg herdenken doet,
brengt Brugge, 't zij van welke kant
gedachten bij van 't Heilig Land.*

Guido Gezelle

Deel 1: Het Bloed

In een ritueel van Rozenkruisers lezen we nog een bijkomende ceremonie: 'De Meester neemt het blad waarop I.N.R.I. staat geschreven, steekt er het vuur aan en legt het in de beker. Wanneer het opgebrand is zegt hij: "Et consummatum est." In het ritueel dat in een handschrift gedateerd 1765 tot ons kwam, was het aanstonds na de eedaflegging door nieuwe confraters, dat de Meester deze Latijnse woorden uitsprak. Daarop volgde een (niet verplichtend) eetmaal: 'Men mag een geroosterd lam eten, maar het moet onversneden worden opgediend. Men snijdt er kop en poten af en werpt ze in het vuur als zoenoffer.'

Andries Vanden Abeele in Het relikwietabernakel in de basiliek van het Heilig Bloed in Brugge

1.

In de nacht van 2 op 3 januari wordt Maarten bruusk gewekt door Bruce Springsteen & The E Street Band. Of beter, door de *ringtone* versie van 'The Rising', geproduceerd door zijn mobieltje. Het schurende stemgeluid van The Boss moet hij er zelf bij bedenken:

*Come on up for the rising
Come on up, lay your hands in mine
Come on up for the rising
Come on up for the rising tonight*

In principe kost verrijzen hem niet de minste moeite, zij het dan wel dat The Boss pas om 08.00 uur stipt wordt verondersteld hem vriendelijk te verzoeken vrolijk fluitend alweer een heerlijke nieuwe dag aan te vangen. Het is 00.01 uur en Maarten heeft geen zin om te verrijzen, laat staan te communiceren met de persoon die hem wenst te spreken.

Iemand die je in de nacht van 2 op 3 januari om 00.01 uur wenst te spreken, heeft ofwel rampzalig slecht ofwel ongehoofd goed nieuws te verkondigen. Of hij is een lichtjes beschonken fuifnummer. Of een malloot.

'Meneer Dejonckheere? Maarten Dejonckheere?'

De stem klinkt van ver, breekt af in een hysterische snik en klinkt alsof ze al een stuk of wat slapeloze nachten achter de rug heeft. Valium 5 had hier wonderen verricht.

'Met wie spreek ik?'

'U bent toch de Maarten Dejonckheere van de krant?'

Daar moet hij even over nadenken. Om 00.01 uur heeft hij het er doorgaans knap lastig mee zich te herinneren wie of wat hij nu precies is, vooral als hij net voordien bruusk uit zijn eerste slaap is gewekt.

Maarten Dejonckheere dus. Van de krant. Een jaar Communicatiewetenschappen aan de VUB, daarna in dienst gegaan bij een populaire krant. Correspondent voor de regio Gent, verslag gedaan van gouden jubilea, duivenmelkersfestijnen, re-

cordpogingen paalzitten, gebroken armen en benen. Kandidatuur gesteld als scenarist voor de eerste langlopende familiefuilleton van Vlaamse makelij, maar uiteindelijk aan de slag gegaan bij productiehuis; researcher voor televisiedocumentaires.

Doelt de slapeloze jongedame misschien op het interview, dat hem onlangs afgenomen werd door een onhandige jongeman, correspondent voor de regio Gent? Het was verschenen in het populaire blad waarin hij destijds ook zijn eerste en enige stappen in de journalistiek zette.

‘Maarten Dejonckheere?’ dringt ze aan. *‘Het Vlaamse Monster van Loch Ness?’*

‘Ja oké’, zucht hij.

Het valt niet te ontkennen. Hij is die Maarten Dejonckheere en geen andere. De onversaagde onderzoeksjournalist die hem een interview heeft afgenomen, had er lucht van gekregen dat hij aangezocht was door het gerenommeerde, internationaal opererende productiehuis The X Factory. Dat was een betrekkelijk kleine stap voor de mensheid geweest, maar een hele grote voor Maarten. Het in Londen gevestigde productiehuis zocht medewerkers – researchers, scenaristen, regisseurs – voor een nieuwe documentaire serie, getiteld *Great Mysteries*. Maarten, die al jaren in Gent woont, heeft een dossier ingediend rond de verdwijning van het onschatbare paneel de Rechtvaardige Rechters, in 1934, uit het wereldberoemde veelluik het Lam Gods van de gebroeders Van Eyck, dat van oudsher bewaard wordt in de Sint-Baafskathedraal van Gent. In de zesde klas heeft hij nog een spreekbeurt gehouden over het onderwerp: hoe er een hele correspondentie op gang kwam tussen het bisdom en de stoutmoedige dief die zich ‘D.U.A.’ noemde; hoe het losgeld dat werd geëist uiteindelijk níét werd betaald; hoe een eerbaar, zij het wat excentriek burgermannetje luisterend naar de naam Arseen Goedertier een Bekende Vlaming avant la lettre werd, zij het wel postuum, met een van de merkwaardigste sterfscènes aller tijden. Het hele dossier was bij hem thuis te vinden, in Wette- ren, in zijn werkkamer. Hij wilde er nog iets aan toevoegen, maar Magere Hein was hem te snel af en sneed zijn levensdraad door. En sindsdien waren duizenden amateur- en beroepsdetectives, journalisten, helderzienden, schrijvers en

andere vreemde vogels op basis van het 'dossier-Goedertier' onvermoeibaar op zoek gegaan naar de bergplaats van het paneel. Een onvervalste *reality detective* met geheimzinnige codes, schetsen, sleutels, doorslagen van afpersingsbrieven in de hoofdrol. Maarten had de kwestie het *Vlaamse Monster van Loch Ness* genoemd – een cliché dat al enkele decennia meeging en dat tot de verbeelding van zowel de tv-producent als zijn pukkelige interviewer sprak. De eerste had hem meteen verantwoordelijk gesteld voor de grote mysteries verbonden aan West-Europa (met uitzondering van Groot-Brittannië, waarvoor ze al een specialist in huis hadden) en de tweede had de omschrijving gebruikt als kop van het interview.

'Misschien kunnen wij iets voor elkaar betekenen...' zegt de vrouw, met een wat beverige, verstikte stem.

'Dan zul je me toch eerst moeten vertellen hoe je heet', antwoordt Maarten, nogal ad rem voor zijn doen en op dat tijdstip van de nacht. 'Hoe ben je trouwens aan mijn nummer geraakt?'

Stomme vraag, beseft Maarten op het moment dat hij ze stelt. De jonge reporter voor de regio Gent heeft, op zijn verzoek ook nog, zijn mobiele nummer onder aan het interview vermeld. Wie meende over interessante informatie te beschikken aangaande het Vlaamse Monster van Loch Ness, werd vriendelijk verzocht contact op te nemen met ondergetekende. Bij nader inzien was dat nu niet zijn geniaalste zet geweest, want zo'n bericht kon niet anders dan de aantrekkingskracht van een magneet uitoefenen op de talloze mallothen die zich met het dossier van de verdwenen Rechters bezighielden.

'Mijn naam doet er niet toe. Of toch wel... Lena', zegt ze. 'Noem me Lena. En wij kunnen écht iets voor elkaar betekenen, meneer Dejonckheere.'

'Prima. Geef mij je nummer en ik bel je morgen op.'

'Nee nee... u begrijpt het niet. Wij kunnen nú iets voor elkaar betekenen. Morgen is het te laat.'

'Je bedoelt dus...'

'Kent u Hotel Relax? Bij het Sint-Pietersstation?'

'En of ik dat ken...' gromt Maarten.

‘Kamer 12. Ik verwacht u. Het is een zaak van leven of dood, meneer Dejonckheere. Ik kan namelijk bewijzen dat Goeder-tier én zijn medeplichtigen werden vermoord... En dat hun moordenaars, wel ja, laten we zeggen, nog altijd actief zijn. En dat ze... dat ze het nu op mij gemunt hebben.’

2.

Het was in de maand mei van het jaar waarin Lena zeven kaarsjes uitblies op de taart die opa Jacob voor haar had gekocht. Later zou ze niet meer precies weten te zeggen wat er toen écht gebeurd was van wat ze zich nu zo levendig meende te herinneren. Wat had ze gedroomd? Wat had ze verzonnen? Wat had ze onthouden uit de eindeloze vertellingen van haar grootvader en wat had ze gelezen in de talloze boeken over de Tempeliers en het Heilig Bloed van Brugge uit de bibliotheek van haar vader, die ook de bibliotheek was geweest van haar grootvader en diens vader?

Lena zat op de arm van haar grootvader. Ze herinnerde zich zijn geur – caramelachtig – die alles te maken had met de tabak waarmee hij zijn onafscheidelijke pijp stopte. Opa Jacob droeg een grijsgestreept pak en had een hoed op het hoofd; nam hij die hoed af, dan waaide er al eens een dun pluimpje wit haar voor zijn ogen.

Voor Lena zou opa Jacob altijd een man uit een vervlogen tijdperk zijn, een andere eeuw dan de hare – al was hij dan nog geboren in 1901. De lange rijzige man met de zachte stem stond zo ver van haar af in jaren... en toch was hij haar zo nabij.

‘Dat zijn de banden van het bloed, Lena.’

Maar het waren niet alleen de bloedbanden. Lena voelde zich veel nauwer verbonden met hem dan met haar vader of met haar grote broer Jan. En dat was vreemd, want zowel haar vader als haar broer hoorde ze toch stukken beter te kennen dan de kranige, stokoude grijsaard.

Het was alsof Lena de gedachten van opa Jacob kon lezen, en hij de hare. Soms leek hij zelfs helemaal hetzelfde te voelen als wat zij voelde, en omgekeerd. Lena was zijn oogappel. Ze deelde haar grote en kleine geheimen met opa Jacob – niet met de vriendinnetjes die ze niet had, niet met haar broer die tien jaar ouder was en al helemaal niet met haar stugge vader met wie zij nauwelijks een woord wisselde. Opa Jacob was meer een vader voor haar dan haar echte vader en meer een

broer dan haar echte broer; hij was haar grote vriend, idool, held, leermeester en speelkameraad. Dat was hij altijd geweest en dat zou hij ook blijven, tot in het jaar van zijn dood, toen haar leven plots een heel andere wending nam en alle ellende pas goed begon.

Maar nu zat Lena nog op de arm van haar grootvader en ze herinnerde zich levendig de felle kleuren van die dag in mei van het jaar 1980. Voor haar zou dat altijd het jaar zijn waarin ze op de arm van opa Jacob zat, op die dag in mei toen alle kleuren de technicolortinten kregen van de polaroids die haar grote broer Jan maakte. Het fotoalbum van de familie Christiaenssens telde bitter weinig foto's buiten deze polaroids, waarop het groen van het gras groener, het blauw van de lucht blauwer, het rood van de pseudomiddeleeuwse gewaden roder was dan het in werkelijkheid geweest kon zijn.

Dankzij Jans fotoreportage kon Lena achteraf met zekerheid bevestigen dat ze erbij was geweest toen de Heilig Bloedprocessie door de straten van Brugge trok. Ze had het niet verzonnen, ze had het niet gedroomd, het was niet iemand anders overkomen. Opa Jacob gaf commentaar bij de stoet, een beetje zoals een bevlogen commentator van de Ronde van Frankrijk dat zou doen. Vrij pathetisch af en toe, met een groot inlevingsvermogen, de kijker nu en dan wijzend op interessante details in het landschap, met de nodige technische bijzonderheden en achtergrondinformatie. Vermoedelijk richtte hij zich niet uitsluitend tot haar, maar ook tot haar grote broer Jan die als fotoreporter fungeerde en van wiens aanwezigheid ze achteraf naar een donker hoekje van haar herinneringen had verbannen. Net zoals ze met haar vader had gedaan. En hoogstwaarschijnlijk had ze de commentaren bij verscheidene processies, haar lectuur en wat nog meer naderhand aan elkaar gelijmd tot één vloeiend en ononderbroken verhaal met een begin, een midden en een slot. Maar zo herinnerde ze het zich nu eenmaal. Zo en niet anders.

Haar grootvader die zei dat de Processie van het Heilig Bloed een antwoord probeerde te geven op de vragen die ieder mens zich stelde, naar de zin van het leven en ons bestaan in deze wereld. 'Verlangt iedereen er niet naar diep gelukkig te worden, Lena? We hebben dat diepe, kosmische,

eeuwige geluk waar we allemaal naar streven verschillende namen gegeven – het Nirwana, de Hemel, het Rijk Gods, het Nieuwe Jeruzalem, de Eeuwige Jachtvelden... Maar uiteindelijk komt het altijd op hetzelfde neer.’

De oudste vermelding van de Processie van het Heilig Bloed dateerde van 1291. Drvóór werd het Heilig Bloed wellicht al vertoond in de kapel op de Burg en uit dat gebruik moest toen een ommevang ontstaan zijn die rond de stadsmuren trok. De relikwie van het Heilig Bloed was stadsbezit en daarom moest de processie een officiële gebeurtenis zijn, waarbij ruiters, ambachten en gilden, schutters, magistraten en uiteraard ook geestelijken met alle pracht en praal defileerden. Men liet de feestelijkheden rond het Heilig Bloed samenvallen met de jaarmarkt in de maand mei, stadsboden doorkruisten heel Vlaanderen en zo kwam er een ware volkstoeloop op gang. Een ieder jaar groter wordende menigte bewonderde de praalwagens, die allerlei vreemde symbolen en afbeeldingen droegen en aan de Heilig Bloedommevang een zowel triomfantelijk als mystiek en mysterieus karakter verleenden.

Als Lena er zich op concentreerde, kon ze de stem van haar grootvader nog horen, alsof ze opnieuw op zijn arm zat en daar binnen handbereik al die wonderbaarlijke figuren voorbij trokken: ‘De mythen van het Oude Testament vertellen ons dat de Schepping door God aan de mens werd toevertrouwd, om ze te bewaren en te behoeden. Maar de mens draagt tegelijk het goede en het kwade in zich en zijn grootste zonde is hoogmoed, waaruit naijver en ruzie ontstaan. Zo wordt hij dan uit het Paradijs verdreven, zie je?’

En ja hoor, Lena zag de Mens door de straten van Brugge lopen, gehuld in dierenhuiden, een leven lang op zoek naar het geluk, de vrede en de zin van het bestaan die hij, verdreven uit het Paradijs, daar had verloren... Opa Jacob wees haar Jozef aan, die de lieveling was van zijn vader, en hij zei dat Jozefs vader ook Jacob heette en dat Jozef door zijn broers als slaaf werd verkocht. En Lena zag het met haar eigen ogen gebeuren, op straat.

‘Zolang de mensheid bestaat, zullen de mensen hun broeder achternazitten en niet aarzelen hem te doden’, mompelde opa Jacob – en klonk er bitterheid in zijn stem? Maar geen nood,

want daar werd Christus al geboren in het gezin van een eenvoudige timmerman. Hun familie droeg zijn naam: Christiaenssens. Christus had het antwoord voor hen die zochten naar de zin van het leven. Een menigte ontving hem juichend binnen de muren van Jeruzalem, maar enkele dagen later werd hij door dezelfde menigte ter dood veroordeeld.

‘Tijdens een laatste avondmaal met zijn leerlingen, gaf Jezus hun ook een laatste maal zijn boodschap van liefde door, die zij nu moesten overleveren aan de rest van de wereld. Maar hij werd verraden en nu wordt hij nog ieder jaar gegegeld, ook hier, in de straten en op de pleinen van Brugge, en met doornen gekroond.’

Lena zag hem strompelen langs de Calvarieweg, een kruis op de schouders – het symbool van zijn lijden, en tegelijk ook van het onverwoestbare leven, van trouw aan een liefde die sterker was dan alle verenigde negatieve krachten.

‘Jezus ging niet dood, Lena. Geloof het niet als ze zeggen dat hij aan het kruis is gestorven. Liefde kan niet sterven, weet je. Liefde heeft het eeuwige leven...’

‘Kijk,’ wees opa Jacob, ‘daar heb je Robrecht de Fries. Een onstuimige kerel, die Vlaanderen gewapenderhand heeft veroverd, aan de voet van de Kasselberg.’ Robrecht de Fries torende ontzagwekkend hoog boven Lena uit. Ze stond letterlijk in de schaduw van die robuuste reus op zijn zenuwachtig op de plaats trappelende paard. Het dier briede vervaarlijk en ze zag de brede neusgaten open en dicht slaan en vlokken schuim in het rond spatten. ‘Robrecht vertrok nog vóór de eerste kruisvaarders naar het Heilige Land, zagezegd als pelgrim, maar eigenlijk ging hij op verkenningstocht. Hij beloofde de Byzantijnse keizer ook vijfhonderd ridders om in Constantinopel tegen de muzelmannen te strijden. Blijkbaar had die ouwe vechtjas een voorgevoel van wat weldra te gebeuren stond.’ Lena vroeg niet wat dat dan wel mocht zijn. Ze keek haar ogen uit naar al het sprookjesachtige dat haar omringde, de wonderbaarlijke verhalen die tot leven kwamen voor haar en duizenden andere toeschouwers. ‘Bij zijn terugkeer in Vlaanderen werd Robrecht verwelkomd als een held. En dat is alles wat we weten over zijn geheimzinnige missie.’

Robrecht de Fries maakte plaats voor een bende armoezaaiers, die in het spoor van Pieter de Kluizenaar op pad togen naar het Heilige Land. Onderweg sloeg de geestdriftige menigte aan het plunderen en vonden er enkele massamoorden op Joden plaats – maar dat zag je niet gebeuren in de stoet. En dat de troep ten slotte door de Turken in de pan werd gehakt, werd evenmin uitgebeeld. Had opa Jacob het er gewoon bij verteld of had ze het later ergens gelezen?

‘Hé opa! Wie is die meneer met die kathedraal op zijn kop?’

‘Dat is paus Urbanus II, Lena. In het jaar 1095 riep hij alle strijders van het Westen op om de Heilige Stad te vrijwaren voor de bezoedeling door de heidense honden. Luister maar...’

Hoe Lena ook haar oren spitste, ze kon niet verstaan wat paus Urbanus II zoal voor zich uit schreeuwde. Maar dat gaf niet, want toen verschenen de eerste kruisvaarders al. Dat kon je zien omdat ze, op hun mantels, ter hoogte van de schouder, een kruis hadden genaaid.

‘Die kruisvaarders dragen een kroon, opa! Zijn dat dan koningen?’

‘Jazeker!’

‘Echte koningen?! Allemaa?!’ riep Lena ongelovig uit.

‘Allemaal’, glimlachte opa Jacob. ‘Verscheidene koningen waren al druk bezig hun vertrek voor te bereiden, toen de paus hen optrommelde voor de heilige oorlog. Godfried van Bouillon had een groot deel van zijn bezittingen verkocht om zijn deelname te bekostigen. Robert II van Vlaanderen – dat was de zoon van Robrecht de Fries – wilde per se als eerste aankomen in het Heilige Land. En weet je wat er ook nog zo eigenaardig was, Lena?’

‘Nee, opa.’

‘Er waren wel wat edellieden uit het zuiden bij, maar die eerste kruistocht was toch bijna uitsluitend een zaak van de heren uit het noorden. Van ons, dus.’

Lena knikte wijs. Misschien begreep ze het niet allemaal met haar verstand. Ze hoorde de trots in zijn stem en het vervulde haar met een warm en voldaan gevoel.

Godfried leidde zijn leger over land naar Constantinopel, de graaf van Vlaanderen reisde over zee – ook dat zou Lena pas jaren later vernemen. En dat Godfried na de inname van Jeru-

zalem niet zoals zijn collega's driftig begon te plunderen, te moorden en te verkrachten – ze had al die brokjes informatie beetje bij beetje bij elkaar gesprokkeld. Opa Jacob had haar 'historische verbeelding' – zo noemde hij dat – deskundig gevoed met kleine puzzelstukjes, die uiteindelijk allemaal op de gepaste plaats terecht waren gekomen en haar beeld van de gebeurtenissen van lang geleden vervolledigd hadden. Godfried van Bouillon trok zich terug in het Heilig Graf om er te bidden en werd daarna benoemd tot heer van Jeruzalem. 'Koning mag je hem niet noemen', fluisterde opa Jacob, alsof hij daar in het Heilig Graf naast Godfried op zijn blote knieën zat te bidden. 'Godfried weigert immers een gouden koningskroon op het hoofd te zetten waar zijn Verlosser een doornenkroon heeft gedragen.'

Na Godfrieds dood erfde zijn broer Boudewijn een belangrijk maar onstabiel en geïsoleerd koninkrijk. Jeruzalem was een gigantische schatkist, bewaakt door een handjevol voortdurend ruziënde ridders en onbetrouwbare huurlingen. De wegen naar de Heilige Stad werden belaagd door Saracenen, maar de aantrekkingskracht van het mystieke centrum van het middeleeuwse christendom bleef groot genoeg voor de ontelbare pelgrims om alle ontberingen en gevaren te trotseren.

Klaarblijkelijk vond geen enkele kroniekschrijver uit die periode het de moeite waard melding te maken van de stichting van de Orde van Arme Ridders van Christus en de Tempel van Salomon, beter bekend als de Tempeliers. Dat was niet zo verwonderlijk, als men er rekening mee hield dat de oprichting van de orde mede geïnspireerd werd door de moord op driehonderd pelgrims en het gevangennemen van zestig anderen en dat de orde slechts door negen – weliswaar erg vrome – ridders werd gesticht.

'Ongevraagd dienden Hugues de Payens en de Vlaming Godfried van Sint-Omaars zich in het Jaar Onzes Heren 1118 aan bij Boudewijn II, neef en opvolger van Boudewijn I. Ze beweerden in alle armoede, kuisheid en gehoorzaamheid de wegen naar Jeruzalem en de pelgrims te zullen beschermen tegen de mohammedaanse dreiging. Niemand nam deze dapperen ernstig, behalve de koning dan, die hun meteen een

volledige vleugel van zijn paleis ter beschikking stelde, gelegen boven op de funderingen van de oude Tempel van Salomon.'

Zonder enige officiële functie of reële macht legden de negen Tempeliers zich negen lange jaren toe op de grootse taak die zij zichzelf hadden toegewezen. Wat zij daar precies onder verstonden, wisten alleen zij. Inmiddels waren zij wel de enigen die de ruïnes van de Tempel bewoonden, waarvan zij de ondergrondse ruimten ontmantelden. Opa Jacob had heel wat boeken in zijn bibliotheek staan waarin de auteurs betoogden dat de negen edelen al hun aardse bezittingen in de steek hadden gelaten, om op zoek te gaan naar het geheim, verborgen in het Allerheiligste van de ruïnes van Salomons Tempel. Lena zou in de loop der jaren heel wat van die boeken lezen, vaak stiekem in bed, met een zaklamp onder de dekens, wanneer ze al lang hoorde te slapen. Ze koos de titels altijd op aanraden van opa Jacob, nooit omdat haar vader of broer enthousiast verslag uitbrachten van hun lectuur. Het werkelijke doel van de Tempeliers – daar hamerden alle auteurs op – was een ongemeen belangrijk en sacraal mysterie in verband met het Allerheiligste, dat ze niet alleen moesten vinden, maar ook moesten overbrengen naar een plek waar het veilig zou zijn.

Na negen jaar keerden Hugues de Payens en zijn gezellen terug naar het Westen. Bernard van Clairvaux, een vooraanstaande Franse monnik en prediker, organiseerde een triomfantelijke verwelkoming voor hen, die herinnerde aan het enthousiasme dat Robrecht de Fries ten deel was gevallen toen hij terugkeerde van zijn pelgrimage. Volgens sommige auteurs was het dan ook niemand minder dan Robrecht geweest die de negen ridders na zijn verkenningstocht op weg had gezet naar de Tempel van Salomon.

Niemand die er een idee van had waar de negen arme ridders al die eerbetuigingen aan te danken hadden. Bernard van Clairvaux was overigens niet de eerste de beste. Hij liet een glansrijke riddercarrière schieten om zich terug te trekken in het klooster van Cîteaux. En daar vormde hij de zieltoegende cisterciënzer orde in een mum van tijd om tot een van zowel kerkelijke als wereldlijke autoriteiten onafhankelijke

organisatie, een volkomen zelfstandige staat in de staat, een eerste echte Europese gemeenschap.

In 1128 schreef de latere Sint-Bernardus de statuten en de regel van de Tempel. 'Voortaan zouden de Tempeliers iedere dag de mis horen', hoorde Lena de stem van opa Jacob weer – en in haar verbeelding zag ze er de scheve grijns bij die zo vaak op zijn gezicht kwam te liggen als hij over deze onderwerpen sprak. 'Ze zouden eenvoudige witte mantels dragen zonder bontkraag en géén modieuze schoenen met een gekrulde punt. Slapen moesten ze in hemd en onderbroek, op één matras, onder één laken en één deken.'

Lena giechelde. 'Dan zullen ze het wel koud gehad hebben in de winter.' Maar misschien droegen ze van die lange, warme flanellen onderbroeken, dacht Lena, zoals je oude mensen weleens ziet dragen in oude films. Waarschijnlijk droeg opa Jacob er ook zo een.

'Eten moesten ze in stilte uit één nap voor twee man.'

'Bah! Vies!'

'Drie keer per week mocht er vlees op tafel komen. Opstaan deden ze bij zonsopgang, na hard zwoegen was er een uur extra slaap voorzien... als ze in bed tenminste dertien onzenvaders prevelden. 's Vrijdags was het tijd voor penitentie.'

'Wat is dat, opa, penitentie?'

'In de hoek gaan staan als je wat mispeuterd hebt. Boete doen voor je zonden, voor al de regels die je hebt overtreden. Jagen bijvoorbeeld, dat mochten die arme ridders van Christus niet. Behalve op leeuwen dan. En ze mochten alleen hun moeder, hun zuster of hun tante kussen.'

Lena proestte het uit. 'Gekke meneren, die ridders!'

Nauwelijks enkele weken nadat Bernard van Clairvaux de statuten en de regel van de Tempel had geschreven, trokken drie Tempeliers van het eerste uur naar de Kasselberg, waar Robrecht de Fries ooit de hand legde op het graafschap Vlaanderen.

'Goden horen immers thuis in de hemel, dat is altijd zo geweest. Voor Abraham en voor Mozes, voor de profeten en ook voor Jezus Christus zelf was een heuveltop de beste plek om met God te spreken. Onder koning David kreeg de berg Sion in Jeruzalem een gewijde rol toebedeeld, die door Salomon werd bekroond met een fabelachtige Tempel. Hugues de Pay-

ens, Godfried van Sint-Omaars en Payen de Montdidier kozen de hoogste berg uit die er in Vlaanderen te vinden was. Het gaf hun beklimming een sacraal, symbolisch karakter...'

Wanneer had opa Jacob haar precies verteld over de stichting van de Orde der Tempeliers? In de straten van Brugge, toen de Processie van het Heilig Bloed aan haar ogen voorbijtrok? Lena had er geen idee van. Ze was opgegroeid met de verhalen van opa Jacob; ze waren er altijd geweest, ze vormden de soundtrack van haar jeugd. Zoals een ander meisje onmogelijk kon vertellen waar en wanneer ze voor het eerst het sprookje van Doornroosje had gehoord, wist Lena niet meer te zeggen waar en wanneer opa Jacob over de eerste Tempeliers had gesproken. Maar als ze die verhalen opnieuw beluisterde in haar hoofd, hoorde ze er wel altijd zijn zachte, wat hese stem bij.

3.

Een mannenblad noemde Hotel Relax een tijdje geleden nog 'een begrip op het vlak van discrete kamerverhuur'. Het hotelletje scoorde hoog in een vergelijkende studie van rendez-vousgelegenheden qua hygiëne van de kamers, luxe en comfort, prijs-kwaliteitsverhouding en ruime parkeergelegenheid. Alle 28 kamers stonden 24 uur per etmaal ter beschikking van de clientèle – vooraf reserveren was niet noodzakelijk – en ze waren stuk voor stuk uitgerust met een jacuzzi (waarvan het water was voorbehandeld met algenextracten) en met een televisie met vier kanalen waarop uitsluitend porno te bekijken was. De klanten konden vrij een kamer kiezen, waarvan de prijs varieerde naargelang de grootte van de ruimte en de gewenste duur van het verblijf, van € 20 voor twee uur tot € 60 voor vier uur of meer. Het summum was de 'champagnekamer': € 80 voor vier uur, fles champagne inbegrepen.

Maarten is een frequent gebruiker van het openbaar vervoer en als bewoner van de Ham kiest hij meestal voor het station Gent Dampoort. De buurt achter Sint-Pieters is hem echter lang niet onbekend; hij woonde daar tot zijn scheiding uitgesproken werd. Hotel Relax was overigens toen al een begrip op het vlak van discrete kamerverhuur, als hij tenminste op de enthousiaste commentaren van een vriend mocht afgaan.

Maarten kent Hotel Relax ook uit eigen ervaring. Net voor de scheidingsprocedure werd ingezet, maakte hij kennis met Sabrina – een speelse jongedame met klasse, lief en gracieus en zo sociaal dat ze graag een babbel maakte bij jou thuis of in een hotel, waarbij alles bespreekbaar kon blijven. Tot de specialiteiten van deze onvervalste Italiaanse schoonheid – vooraan in de twintig, slank figuurtje, een meter zestig, vijftig kilogram, 85B-cup – behoorden 'erotische massage en diep pijpen'. Ze wilde graag een paar uur met Maarten in de zevende hemel van Hotel Relax vertoeven en op haar speciali-

teiten viel alvast niets af te dingen. Nooit zo diep gepijpt geweest en ook het erotisch masseren had ze in de vingers. Sabrina had echt wel gouden vingers. Ze waren ook erg lang, zo lang zelfs dat hij achteraf niet alleen de 10.000 Belgische franken armer was die hij voor haar in een apart vakje van zijn portefeuille had gestopt, maar ook die hele portefeuille met alles wat er voor de rest nog in zat.

Hotel Relax ligt nog steeds achter het Sint-Pietersstation, naast een sandwichbar, en kan nog altijd uiterst discreet betreden worden via een parking een eindje verderop, waarvan de poort nooit gesloten wordt. Rode neonletters boven de ingang van het hotelletje manen hem aan hier 'een zinnenprikkelende ervaring' te beleven. Maarten parkeert zijn afgeleefde tweedehands Ford Mondeo op de parking en betreedt het établissement via de zij-ingang, die ook op dit uur van de nacht gastvrij openstaat.

'Er gebeurt identiteitscontrole bij twijfel van minderjarigheid', leest hij in de hel verlichte gang op een groezelig bord dat aan het armstompje van een Venus van Milo is bevestigd. Sabrina had hem destijds opgewacht op de parking, in een cabrio; hij was te voet geweest. Ze hadden dezelfde zij-ingang genomen, maar toen had hij het bord niet opgemerkt. Niet dat het iets veranderd zou hebben aan de loop van de gebeurtenissen. Hij was niet in de stemming geweest om te piekeren over haar eventele 'minderjarigheid' en een dame vraag je nu eenmaal niet naar haar leeftijd.

In wat voor de discreet verlichte lobby van Hotel Relax moet doorgaan, kun je op twee manieren een kamer huren. Ofwel druk je op de tepelvormige bel naast de reusachtige condoomautomaat en regel je het face to face, ofwel maak je gebruik van het bloedrode vilten hartje dat met velcro op iedere kamerdeur was aangebracht en waarin met witte cijfers het nummer van de kamer was uitgespaard. In de lobby stop je hartje met inhoud dan in de gleuf van de brievenbus, bestaande uit twee sensuele en alweer zeer knalrode lippen.

Sabrina had het destijds face to face geregeld met de poetsvrouw die op een miraculeuze wijze uit de lift was verschenen, een paar tellen nadat ze met een broeierige blik op de tepel had gedrukt. De poetsvrouw leek de pensioengerech-

tigde leeftijd al een tijdje voorbij en maakte een vrij autochtone indruk, hoewel ze uitgerust was met een hoofddoek.

Als in een *déjà vu* verschijnt nu dezelfde poetsvrouw uit dezelfde lift, deze keer echter gewapend met stoffer en blik.

‘Ik heb al een kamer’, stamelt Maarten. ‘Nummer 12.’

Ze kijkt hem argwanend aan en haalt een papiertje uit het borstzakje van haar houthakkershemd. ‘Kamer 12, da’s just. Op ‘t eerste verdiep.’

Hij stapt in de lift. Er hangt een luchtje waarin toetsen van diverse schoonmaakprodukten, behoorlijk wat oud zweet en de verschaalde rook van mentholsigaretten zijn te detecteren. De gang van de eerste verdieping is schemerig verlicht. Het viltten hartje op de deur van nummer 11 is verdwenen, zodat er nu een bordje *Bezet – Occupé* zichtbaar is, samen met de vermelding dat deze kamer over een waterbed beschikt. Hij meent een ritmisch klotsen waar te nemen en stelt zich een golfslag voor, opgezweept door hitsig hijgende luchtstoten. Maar het kan ook zijn verbeelding zijn.

Kamer 12 is eveneens *Bezet – Occupé*. Maarten legt zijn oor tegen de deur en luistert. Niks geen ritmisch klotsen te horen, laat staan hitsig hijgende windstoten. Nummer 12 beschikt dan ook niet over een waterbed.

Hij klopt aan. Het blijft muisstil in kamer 12. Uit nummer 11 daarentegen stijgt een krols gegiechel op.

Maarten weet niet meer hoe hij zich een rendez-vous met Lena in Hotel Relax precies heeft voorgesteld. Lena klonk bepaald meisjesachtig, bijna minderjarig, en het beeld van Sabrina had hem onderweg de hele tijd gezelschap gehouden. Hij voelt zich nog niet helemaal wakker, maar wel voldoende bij de pinken om op zijn hoede te zijn. Zelfs engelachtig uitziende jongedames zijn in deze bizarre tijden niet meer te vertrouwen, heeft hij tot zijn scha en schande geleerd.

Sinds zijn ex hem op de vreselijkste ochtend van het vorige millenium meedeelde dat ze voortaan haar leven wenste te delen met een winner in plaats van met een loser, had Maarten bij zichzelf een soort psychologische power-offknop ontdekt waarmee hij zijn hersenfuncties tot virtueel nul kon reduceren. De ‘denkbeelden’ die hem voorheen veelvuldig plachten te plagen, werden zodoende herleid tot witte ruis. Toen de winner in kwestie de baas van het reclamebureau

bleek te zijn waarvoor zijn ex het laatste jaar heel wat overuren had gemaakt – een overjarige playboy met een maagzweer –, had hij meermaals succesvol gebruikgemaakt van de noodknop. Nu Maarten de kamer binnenstapt, heeft hij de witte ruis ook aanstaan. De deur is niet op slot – hij heeft niet anders verwacht – en dit lijkt al te sterk op een scène uit de thriller waarvan hij ooit het scenario hoopt te schrijven. Hij beleeft dit soort scènes wel graag in zijn fantasie, maar wenst er in realiteit niet mee geconfronteerd te worden. Mysteries, ook de hele grote uit West-Europa, lost hij bij voorkeur op achter het scherm van zijn pc.

Kamer 12 schuilt in dichte duisternis, op een rechthoek witte ruis na – alsof men op het televisiescherm kan zien wat zich in het hoofd van Maarten afspeelt. Vier pornokanalen en niks te beleven, denkt hij. En ook, vrij associërend en met dank aan B. Springsteen: ‘57 Channels (And Nothing On)’.

Hij sluit de deur achter zich en laat zijn ogen wennen aan de duisternis, terwijl hij tast naar de lichtknop. Maar dan wordt hij plotseling lafhartig in de rug aangevallen. De deur zwaait open, Maarten gaat met een kreet van pijn tegen de vlakke, krabbelt overeind, draait zich om en staat oog in oog in oog met een kleerkast op hoge poten, geflankeerd door zijn identieke tweelingbroer. Hun anabole-steroïdesilhouetten worden vrij duidelijk afgetekend tegen het schemerlicht van de gang – groot en vierkant, opgetrokken uit gewapend beton, spieren als staalkabels.

‘Da’s hier wel bezet, hé!’ roept Maarten uit. ‘*Occupé*, verdomme!’

De gorilla’s wisselen een volkomen uitdrukingsloze blik, draaien zich bijna choreografisch gelijktijdig om en benen zonder een woord te zeggen de kamer uit. Maarten strompelt de gang op, kijkt ze na: hoe ze geruisloos en robotachtig, met militaire tred, perfect in de maat, naar de trap marcheren. Hun gemillimeterde blonde kop is het laatste dat hij van hen ziet, voordat ze onherroepelijk versmelten met de schaduw en het al lijkt of ze niets meer zijn geweest dan een visioen.

Zijn hart klopt hoog in zijn keel. De broertjes Schwarzenegger, die schielijk als uit het niets zijn verschenen en verdwenen, hebben een gevoel van onbehagen, van naderend onheil

opgeroepen. Hij schraapt z'n keel en zegt zacht: 'Hallo? Ik ben het, Maarten. Het Vlaamse Monster van Loch Ness.'

Rechts voor hem ademt iemand. Het klinkt als een klaaglijk zuchten.

'Lena?'

De onzichtbare persoon rechts voor hem kreunt nu. En niet van een zinnenprikkelende ervaring zoals men die in een gelegenheid als deze zou verwachten, en zoals nu ook te beluisteren valt door de dunne wand die kamer 12 van kamer 11 scheidt. Nee, dit klinkt... gepijnigd. Bang. Klein.

Maarten doet de deur opnieuw achter zich dicht en nu ook op slot. Hij knipt het licht aan en ziet een boel dingen tegelijkertijd – te veel om ze allemaal te vatten, eigenlijk. Een kamer zonder ramen met in de linkerhoek een deur die naar een badkamer leidt onder een televisietoestel waarop alleen witte ruis te zien valt. De linkerwand van de kamer wordt bijna volledig in beslag genomen door een gigantische poster die een exotisch paradijs voorstelt, met in het midden een spiegel waarin de vrouw van je dromen verschijnt – als zij op het bed ligt, welteverstaan, dat zich rechts van hem bevindt en dat geen waterbed is, maar veeleer een hemelbed. En de hemel van dit bed is opnieuw een spiegel.

Even denkt hij Sabrina daar te zien liggen, maar deze naakte vrouw heeft geen tatoeage van een roosje op haar linkerlies en ze kijkt hem niet met zaadvragende ogen aan. Haar ogen draaien weg, ze staat op het punt het bewustzijn te verliezen door het bloed dat ze verloren heeft. Het matras, de lakens op het bed, de sprei met bloemetjesmotief, haar kleine fijne borsten, haar blote bleke buik, de koude vloertegels, het zit allemaal onder het bloed. Ze klemt iets vast in haar rechtervuist, waaruit nog steeds bloed gulpt. En er stroomt ook bloed uit haar hals, dat van de rand van het bed druppelt – rode regen op de vloer. En Maarten is nu wel degelijk helemaal klaarwakker. De sneeuw in zijn hoofd is gesmolten als... wel ja, als sneeuw onder een bloedrode zon. De schelle kleuren van de kamer doen pijn aan zijn ogen, maar ze lijken tegelijk ook pure adrenaline door zijn aderen te pompen.

Hij onderdrukt de neiging om de benen te nemen. Stel dat daar een vent op dat bed had gelegen of een vrouw van middelbare leeftijd in stemmig mantelpak, dan was Maarten on-

getwijfeld aan de haal gegaan – maar deze kwetsbare, toegenakelde jonge vrouw kan onmogelijk een bedreiging vormen voor zijn fysieke of psychische welbevinden. Denkt hij.

En vervolgens handelt hij koel en weloverwogen: hij wrikt haar vuist open; er zit een glasscherf in, die op de grond valt. Daarmee zal ze hem, of zichzelf, niet meer verwonden.

Maarten onderzoekt oppervlakkig de snijwonde in haar hals, net onder haar kin, naast de halsslagader.

‘Help me’, murmelt ze. ‘Ik stik! Ik ga dood!’

Hij loopt naar de badkamer, op zoek naar een handdoek, en schopt in een zwarte beha. De spiegel is aan scherven geslagen; daar komt de scherf vandaan die ze in de hand hield. Er liggen enkele gebruikte handdoeken bij de jacuzzi, waarin nog lauw water staat.

Maarten keert bij Lena terug met een paar handdoeken, drukt een ervan tegen de wond in haar hals en legt haar goede linkerhand erop. Aan haar ringvinger draagt ze een zegelring die er peperduur uitziet, en bezet is met een symbool waarin hij een vogel meent te herkennen.

‘Duwen’, sist hij, terwijl hij haar gewonde hand zo goed en zo kwaad als dat gaat verbindt met de andere handdoek.

Op de rand van het hemelbed gluurt Maarten naar zijn spiegelbeeld: daar zit een kalende veertiger in een pak dat tien jaar eerder misschien nog modieus genoemd kon worden en dat nu helemaal is geruïneerd, want het is van onder tot boven bekleet met bloed. In zijn schoot het hoofd van een bleke deerne, de hals omwonden met een handdoek die stijf staat van het bloed. Haar ook al met een handdoek verbonden rechterhand legt hij voorzichtig over de dikke jas, waarmee hij haar naaktheid aan zijn onbeschaamde blikken heeft onttrokken.

Maarten poogt nog een paar woorden met haar te wisselen. Vruchteloos. De jonge vrouw is bijna ogenblikkelijk verzonken in een diepe bewusteloosheid. Het zal de shock wel zijn, denkt hij. Of het doosje slaappillen dat naast een plastic bekertje op het nachtkastje staat.

Voorzichtig legt hij haar hoofd op twee kussens en gaat op onderzoek uit. Het doosje slaappillen ziet er splinternieuw uit. Drie strips zijn nog intact, aan de vierde ontbreken

slechts drie pillen. Te weinig om zelfmoord te plegen, al zul je er vast wel diep van slapen.

De intentie waarmee haar verwondingen zijn aangebracht, is ook al voor interpretatie vatbaar. Als ze zichzelf werkelijk van het leven wilde beroven, had ze veel beter meteen de halsslagader doorgesneden. Het sneetje onder haar kin is niet diep en op die plaats nagenoeg ongevaarlijk. Het meeste bloed is trouwens afkomstig van de wonden die de glasscherf veroorzaakte waarmee ze zich in haar hand gesneden heeft. En die waren alleen maar zo diep doordat ze haar hand tot een vuist had gebald met de scherf er nog in.

Maarten gaat naar de badkamer. Het water is koud geworden. Blijkbaar heeft ze haar laarzen gebruikt om de spiegel aan scherven te slaan. Er zitten glassplinters in het leer.

Het was 00.44 uur toen hij kamer 12 betrad. Lena had hem gesommeerd te 'verrijzen' om 00.01 uur. Wat was er in die kleine drie kwartier gebeurd? Er lijkt geen twijfel aan te bestaan dat ze hier samen was met een man. Of met twee mannen? Hij denkt aan de kleerkasten, van wie hij zich moeilijk kan voorstellen dat het mietjes zijn die voor hun beidjes een kamer hebben gehuurd. Maakten de broertjes Schwarzenegger gezamenlijk gebruik van haar diensten? Was het spelletje enigszins uit de hand gelopen? Hielden ze van al te ruige seks? Waren ze om een of andere reden weggelopen... en daarna weer teruggekeerd? Nee, dat lijkt hem niet waarschijnlijk. En in dit scenario zou Lena om hulp gegild hebben.

Althans een deel van het zaad dat hier werd geloosd, was op het laken en het matras terechtgekomen. 't Was er vrij passioneel aan toegegaan: ze waren begonnen in de badkamer, waar zij al haar kleren had uitgespeeld, en ten minste één meneer was tot een climax gekomen in de lakens van het hemelbed.

Net op het moment dat Maarten voor zichzelf deze conclusie formuleert, bereikt het koppel uit kamer 11 een zo te horen gezamenlijk hoogtepunt. De dame *faket* haar orgasme even uitbundig als de ex van Maarten beweert jarenlang te hebben gedaan. Hij zucht mistroostig. Wat de spiegel aan de wand hier al niet allemaal gezien moet hebben...

Ze hebben samen een bad genomen, het meisje en haar minnaars. Er zijn drie handdoeken gebruikt, maar dat bete-

kent niets. Op zeker ogenblik is er wat verkeerd gelopen. Lena's stoppen zijn doorgeslagen. Maarten is er vrij zeker van dat ze alleen was toen ze hem belde en dat ze haar verwondingen zélf heeft aangebracht nadát ze hem gebeld had. Haar samenzijn met de onbekende heer of heren, het telefoontje naar hem, het doorslaan van de stoppen zijn geen los van elkaar staande feiten. Het ene heeft als het ware tot het andere geleid, hier is sprake van een causaal verband. Het blijft alleen onduidelijk waar de broertjes Schwarzenegger precies in het plaatje passen. Waren zij toevallige passanten die merkten dat er iets loos was in kamer 12 en hadden ze zich uit de voeten gemaakt toen ze Maarten zagen, omdat ze niet betrokken wilden worden bij wat dan ook dat zich hier had afgespeeld? Het lijkt weinig geloofwaardig, maar hij kan niet meteen een betere verklaring bedenken.

Maarten schakelt de witte ruis op de televisie uit, verzamelt de kleren van Lena en legt ze keurig over een stoel. Hij schudt de scherven uit haar laarzen en gaat op de rand van het bed zitten.

Ze slaapt als een roosje. Doornroze Lena.

Nee, dat was Sabrina geweest. Doornroze Sabrina, met het roosje in haar liesje.

Maarten neemt haar leren jekker van de stoel. Het lijkt hem tamelijk onvrouwelijk, maar hij heeft hier nergens een handtasje gevonden, dus... In een van de vele zakken vindt hij een gsm, maar die laat hij voor wat hij is. De portefeuille steekt in een binnenzak.

Hij kijkt naar de slapende vrouw op het bed. Dit doe je niet, in de persoonlijke spullen van een Schone Slaapster snuffelen. Dat is zoiets als... inbreken. Een inbreuk op de privacy, een schending van de intimiteit. Maar de intimiteit van deze meid kan hij niet nog grondiger schenden dan hij ze al geschonden heeft. En zijn intenties zijn hoe dan ook zuiver. Bovendien heeft zij hem dringend gesommeerd hierheen te komen. Hij is haar redder in de nood, hij zal heus niks van haar stelen, hij wil alleen maar te weten komen wat hem zoal boven het hoofd hangt als hij zijn neus nog dieper in dit wespennest steekt.

Maarten maakt haar portefeuille open. Een biljet van € 5 en wat muntstukken. Heeft ze hier met die kerel(s) afgesproken

voor geld? Eerst met een onbekende heer, daarna met de broertjes Schwarzenegger? Hebben de Schwarzeneggers het hazenpad gekozen, toen ze merkten dat Lena al *occupée* was? Was geld ook de reden waarom Lena hem belde? Dacht ze dat hij zou betalen voor een goeie tip? Of een snelle wip? Maar waarom, en hoe was ze dan ineens gaan flippen na dat telefoontje naar hem? Ze had Maarten niet eens de tijd gelaten om kritische opmerkingen te plaatsen, ze was ervan uitgegaan dat hij onmiddellijk zou komen, zoals ze hem dat gevraagd had. En als het haar om de centen te doen was geweest, waar waren die dan gebleven?

Toen Sabrina met zijn portefeuille aan de haal ging, kon hij niet alleen fluiten naar een honderdtal euro's, maar ook naar zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn bloedgroepkaart, twee bankkaarten die hij zo weinig mogelijk gebruikte, zijn bibliotheekkaart en een foto van zijn op dat ogenblik net nog wet-tige echtgenote. In Lena's portefeuille treft hij nu niet eens een identiteitskaart aan, alleen een rijbewijs op naam van Christiaenssens, Magdalena, geboren te Brugge op 13-04-1973. Dat maakt Lena een stuk ouder dan hij haar zo op het eerste gezicht schatte. Waarschijnlijk heeft hij zich laten misleiden door haar tengere gestalte en het beeld van Sabrina dat maar niet wilde wijken.

Het rijbewijs was afgeleverd te Brugge, op 27-06-1994. Op de foto lacht een jonge vrouw hem vrolijk toe. Ze is in die tien jaar tijd wel wat verouderd, maar niet veel veranderd. Haar zwarte haren krullen nog altijd wild en weerbarstig alle kanten uit.

Er steekt een visitekaartje in de portefeuille. Eén enkel kaartje, van een zekere Pieter Mennaert, psychotherapeut, een adres in Gent. En er zit ook een beduimd bidprentje in:

Heer Jezus,

Uw Kostbaar Bloed herinnert ons aan uw lijden, dood en verrijzenis.

Uw Heilig Bloed herinnert aan het Nieuwe Verbond tussen God en de mensen.

Het is een teken van Uw vriendschap met ons.

Laat die verbondenheid met U dagelijks sterker worden.

Open mijn hart en verstand voor iedere mens die Gij op mijn levensweg plaatst.

Dat Uw Heilig Bloed mij kracht mag geven om getuige te zijn.

Maarten voelt er niets voor in kamer 12 van Hotel Relax betrappt te worden in het gezelschap van een bewusteloze meid op een bed dat onder het bloed zit. Daar valt geen zinnige verklaring voor te verzinnen. Voor zijn gemoedsrust wil hij ervan uitgaan dat de kerel of de kerels met wie Lena hier samen is geweest, niet meteen zullen terugkeren. Zij schijnt ook niet van plan te zijn binnen afzienbare tijd wakker te worden. Kortom, ze zijn hier betrekkelijk veilig, Maarten en zijn Schone Slaapster, zolang ze niet gestoord worden door de poetsvrouw die er hen attent op wil maken dat het € 60 kost als ze de kamer langer dan vier uur betrekken.

Hij tikt op de huistelefoon het nummer van de receptie in en krijgt de sanitair assistente aan de lijn. 'Mijn vriendin heeft betaald voor kamer 12, maar ik weet niet hoeveel ze betaald heeft... En nu slaapt ze en ik wil haar niet wakker maken.'

'Als ge 40 euro bij betaalt, kunt ge tot twaalf uur blijven, meneer.'

'Zou u dan zo goed willen zijn het geld op te halen? Ik eh... ben niet aangekleed.'

Een droge kuch, waar niets anders uit op te maken valt dan dat de receptioniste een rokershoest heeft, en de verbinding wordt verbroken.

Een paar minuten later wordt er aangeklopt. Maarten schakelt het schelle licht uit, opent de deur op een kier en steekt er een biljet van € 50 door.

'Hou de rest maar', zegt hij.

Opnieuw een droge kuch en dan is ook dat probleem van de baan.

Lena's verwondingen zijn niet levensbedreigend en het bloeden is inmiddels gestopt, maar ze heeft verdere verzorging nodig. De wonden moeten ontsmet worden en eigenlijk hoort hij er een dokter bij te halen, want haar hand lijkt hem wel een paar hechtingen te kunnen gebruiken. Hij is er bovendien niet zeker van hoeveel pillen ze geslikt heeft – of wat ze voor de rest nog heeft gespoten, gesnoven en/of gedron-

ken – en in hoeverre dit voor allerlei kwalijke neveneffecten kan zorgen. Daarbij komt dat hij zijn voorzorgen moet nemen als hij Hotel Relax samen met Lena wil verlaten zonder al te veel opzien te baren. Zijn kleren zitten onder het bloed. Gelukkig informeren ze hier alleen maar naar je identiteit ‘bij twijfel van minderjarigheid’. Als iemand het in zijn hoofd haalt de politie in te lichten over de staat van de kamer, zal de receptioniste annex sanitair assistente van Hotel Relax dan ook alleen maar een vage persoonsbeschrijving kunnen geven.

Maarten besluit het erop te wagen en sluipt in het eeuwige schemerlicht de gang op. Het etablissement lijkt in volmaakte rust gedompeld. De schaarse gasten slapen op dit uur ongetwijfeld de slaap der onschuldigen.

Hij laat de lift voor wat hij is en neemt de trap die uitkomt in een donkere hoek van de lobby. De poetsvrouw heeft zich elders teruggetrokken, zodat hij via de hel verlichte gang ongezien de parking bereikt. Hij springt in zijn auto en bidt dat hij onderweg niet tegengehouden zal worden door een politiepatrouille.

Maarten houdt zich keurig aan alle verkeersregels die hij zich kan herinneren en waarschijnlijk zelfs nog een boel meer. Niettemin staat hij doodsangsten uit op het traject tussen Hotel Relax en de Ham. Thuis schiet hij uit zijn bebloede kleren uit en trekt verse kleren aan. Hij graait een schaar mee, een paar lakens, dekens en handdoeken, alle verband dat hij kan vinden, pleisters en ontsmettingsmiddelen.

Aanzienlijk rustiger rijdt hij terug naar het rendez-voushotel. Even verwacht hij twee enorme ijsbergen op zijn weg te vinden die reusachtige slagschaduw voor zich uitwerpen. Een botsing is onvermijdelijk, hij zal roemloos krandend ten onder gaan. Maar de broertjes Schwarzenegger zijn in geen velden of wegen te bespeuren.

Met zijn volledige EHBO-kit in een plastic zak van De Slegte maakt hij zijn comeback in kamer 12. Voorzover hij kan nagaan, is er tijdens zijn korte afwezigheid niets veranderd. De ademhaling van Lena gaat nog steeds rustig en regelmatig. Ze snurkt zelfs lichtjes.

4.

Het was de dertiende september van het jaar waarin Lena dertien kaarsjes uitblies op de taart die opa Jacob voor haar had gekocht. Voor Lena hoorde het een schooldag te zijn als alle andere. Maar opa Jacob was van oordeel dat ze die dag wel wat beters te doen had dan te zitten dromen in een muf klaslokaal. En dus nam hij haar mee naar Kassel, want op de dertiende september van het jaar 1128 hadden drie Tempelridders van het eerste uur op de hoogste berg van Vlaanderen een afspraak geregeld met de kleinzoon van Robrecht de Fries. Diederik van den Elzas was net graaf van Vlaanderen geworden, nadat hij – een traditie in de familie – een bloedverwant had geëlimineerd.

Een 175 meter kronkelige weg scheidde de Vlaamse vlakke van de top van de Kasselberg, waarop de stenen toren van een kerk verrees, opgedragen aan de Heilige Petrus. In de Keltische mythologie werd deze aardklomp beschouwd als het werk van een reus; oorspronkelijk stond er dan ook een dolmen op. Het was een voormalige heilige plaats van de Menapiërs, die talrijke overeenkomsten vertoonde met de gewijde grond van de kathedraal van Chartres. De crypte van Kassel bezat eveneens een ondergrondse Maagd, die het voorwerp was van een intense verering.

Lena stelde zich voor hoe het was geweest, en dat zij en haar opa Jacob getuige waren geweest van de trage klim naar Petrus, die niet alleen Hugues de Payens, Godfried van Sint-Omaars en Payen de Montdidier een mystieke sensatie bezorgde. Bij iedere stap die Lena zette, zij aan zij met haar oude grootvader, zag ook zij de horizon groeien tot de kwadratuur van de cirkel was bereikt. Opa Jacob hijgde en steunde zwaar op zijn wandelstok met de vergulde knop, die bezet was met een robijnrode steen. Boven aangekomen, bij die andere steen, werden zij het hart van een enorme ster waarvan de punten naar de grenzen van Vlaanderen reikten.

‘Hier zijn de sleutels te vinden van een tovermacht over het land dat je van de top van de Kasselberg met één enkele blik

kunt overzien', prevelde opa Jacob. '*Terribilis est locus iste...*' Lena kende voldoende Latijn om het zinnetje te vertalen als 'Verschrikkelijk is deze plek...'.

Er stond een nijdige noordenwind die aan hun kleren rukte en zwarte wolken, log en zwaar, door de loodgrijze lucht joeg. De kersverse graaf van Vlaanderen was stipt op de afspraak. Onder de leden van zijn gevolg bevonden zich de bisschop van Terwanen, de aartsdiaken van Kassel, abt Leonius van de abdij van Sint-Omaars en enkele baronnen. Allen – de Tempelridders, de geestelijken, de graaf, opa Jacob en zichzelf – betraden ze de Sint-Pieterskerk.

In de crypte van de miraculeuze Maagd ontvouwdde de Tempeliers hun geheime plan. Lena kon het niet allemaal verstaan, maar ze begreep er genoeg van om te beseffen dat er gesproken werd over een economische, politieke en religieuze unie.

'Een Verenigd Europa', fluisterde opa Jacob betekenisvol.

'De droom van Karel de Grote,' zei abt Leonius, 'een rijk Gods op aarde, dat samenvalt met de grenzen van het oude Romeinse keizerrijk.'

'Het Nieuwe Jeruzalem', knikte de bisschop van Terwanen.

'Geen broedertwisten meer,' besloot Diederik van den Elzas schijnheilig, 'maar... broederschap! Alle mensen worden broeders!'

Opa Jacob grijnsde zijn scheve grijns. 'Zo'n project vergt eeuwen.'

'Zo is dat', zei de aartsdiaken van Kassel en hij keek de leden van het illustere gezelschap een voor een doordringend aan. 'Van het grootste belang, heren... en jongedame, is een krachtig polyvalent symbool waarin alle volkeren zich na verloop van tijd kunnen vinden. Ik zal er geen geheim van maken dat we ons, wat dit symbool betreft, hebben laten inspireren door het heiligdom Mekka. Daar wordt de Kaäba vereerd, een zwarte steen die voor de mohammedanen de bron is van alle wetenschap, wijsheid en godgeleerdheid!'

'Wij moeten hier in Vlaanderen iets soortgelijks creëren', zei Godfried van Sint-Omaars.

Opa Jacob staarde peinzend voor zich uit. 'Het Heilige Land wordt voortdurend bedreigd... Waar kan het beter gebeuren dan in het welvarende, gecultiveerde Vlaanderen?'

‘Het is waar’, zei Tempelgrootmeester Hugues de Payens. ‘Een pelgrimstocht is een queeste en slechts door een queeste kan de ware discipel God vinden.’

‘Kunnen we alstublieft ter zake komen’, bromde Diederik van den Elzas, nerveus van het ene been op het andere wippend. ‘Al dat mystieke gedoe...’

‘Het inzicht volgt dan ook pas ná de queeste’, verzekerde Payen de Montdidier hem fijntjes.

‘Luister, heer graaf’, zei de grootmeester van de Tempel ernstig. ‘Laat mij u een gelofte doen. Over twintig jaar...’ En hij boog zich voorover naar de graaf van Vlaanderen en fluisterde hem iets in het oor.

Er brak een brede glimlach door op het gezicht van Diederik van den Elzas. ‘Dat klinkt al stukken beter! Als het zo zit, zal ik de Orde van de Tempeliers haar eerste en mooiste geboortegeschenk geven. Want laten we elkaar geen rad voor de ogen draaien, heren! Daarvoor zijn wij hier toch samengekomen, nietwaar?’ Hij vervolgde, een heel octaaf plechtiger: ‘Ten eeuwigen dage en ten voordele van de Arme Ridders van Christus...’

‘Die plots niet zo arm meer zijn’, fluisterde opa Jacob kwa-jongensachtig in Lena’s oor.

‘... doen wij afstand van de adellijke rechten van overdracht en opvolging die op de lenen van ons bezit geïnd worden!’

Terwijl zijn stem nog nagalmde in de holle gewelven, riep Diederik van den Elzas zijn baronnen naar binnen. Hij deelde hun mee wat een prachtig geschenk hij de Tempeliers had gegeven en fluisterde hun in het oor waarom hij dat had gedaan. Vervolgens drong hij er bij Willem van Ieper, Yves en Wenemaer van Gent en Boudewijn van Lens op aan zijn voorbeeld te volgen.

‘Wij verlenen de Tempelorde de heffingsrechten op onze landgoederen!’ spraken zij daarna in koor.

‘Allemaal goed en wel,’ zei Hugues de Payens, ‘maar voor alle zekerheid zal een Tempelbroeder toch permanent aan de persoon van de graaf worden toegevoegd om over dit verdrag te waken.’

‘Geen probleem’, glunderde Diederik van den Elzas.

‘Hij en de vijf leden van zijn gevolg zullen met de grootste voorkomendheid worden behandeld’, ging grootmeester

Hugues de Payens verder. 'Ze zullen dagelijks brood krijgen, vlees, vis en twee bladerdeegkoeken.'

Payen de Montdidier tikte hem op de schouder. 'Vergeten we ook het zestiende wijn niet.'

'En haver voor de paarden en tien stukken kaars!' vulde Godfried van Sint-Omaars aan.

Opa Jacob boog zich weer naar Lena. 'De tekst van deze belangrijke overeenkomst zal bewaard worden in de Tempelcommanderij van Slijpe. In feite verlenen Diederik en zijn baronnen aan de Tempeliers hiermee het geheime toezicht op de politieke koers die Vlaanderen voortaan zal volgen.'

Zodra het perkament door de bisschop en de baronnen was ondertekend, liep het gezelschap uit de van wierook doordrongen lucht van de Sint-Pieterskerk naar buiten, naar het voorplein. Lena kon het allemaal haarscherp zien. De drie Tempelridders namen de graaf van Vlaanderen apart en Lena hoorde hoe Hugues de Payens voor hem een passage uit de Heilige Schrift reciteerde: 'Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jacobus en diens broer Johannes met zich mee en hij bracht hen boven op een hoge berg waar zij alleen waren. Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn gelaat begon te stralen als de zon en zijn kleding werd stralend als het licht.'

'Dit mirakel vond plaats op de berg Tabor, in Galilea', fluisterde opa Jacob. 'In feite gaat het om de transmutatie van Christus in goud, vergelijkbaar met de transmutatie die de stof tot geest verheft en die opwekt tot een hoger, transcendent bewustzijn. Dit is trouwens ook de beloning die de pelgrim wacht na de lange initiatietocht van een grote bedevaart.'

De Kasselberg in het Westen was zoiets als de Tabor in het Oosten. Hier namen de ingewijden afscheid van elkaar om ieder hun eigen weg te volgen. Godfried van Sint-Omaars bleef nog enkele dagen in Vlaanderen rondhangen. Hij zorgde ervoor dat in Ieper het eerste Tempelhuis van Europa werd gesticht. Slijpe volgde een paar jaren later. En de bisschop van Terwanen begaf zich naar de abdij van Ten Duinen. Monniken probeerden op die woeste en verlaten plek die nu Koksijde heet uit alle macht een kloostergemeenschap te stichten. Ze zou al gauw uitgroeien tot een van de belangrijkste

ste van West-Europa, waarin ook de vermaarde originele en volledige regel van de Tempel werd ondergebracht.

‘Het gaafste en oudste exemplaar van de mysterieuze orde-regel wordt vandaag de dag bewaard in de archieven van de stad Brugge’, zei opa Jacob. ‘Ook dat heeft alles te maken met de vergadering op de Kasselberg, en met het feit dat Diederik van den Elzas ondertussen de hand had weten te leggen op een ongemeen waardevolle relik...’

5.

Bruce Springsteen & The E Street Band wekken Maarten om 10.00 uur stipt, zoals hij het ook gepland heeft.

*Come on up for the rising
Come on up, lay your hands in mine*

Na zijn terugkeer heeft Maarten kamer 12 zo goed en zo kwaad als dat ging schoongemaakt, de bloedvlekken op het bed enigszins gecamoufleerd en vervolgens het schelle licht geruild voor *black light* – hij was er niet echt voor in de stemming, maar het deed en elk geval minder pijn aan de ogen.

Lena was niet wakker geworden van zijn werkzaamheden. Maarten overwoog even om haar wonden meteen te verzorgen, maar spoot er uiteindelijk alleen wat ontsmettingsmiddel op en maakte haar met een van thuis meegebrachte handdoek zo veel mogelijk schoon. Hij dacht aan aids en de lichaamsvochten waarmee hij hier zoal in contact was geweest en probeerde ten slotte nog wat te slapen. Omstreeks de ochtend was hij daar blijkbaar in geslaagd.

Zo wordt Maarten nu geheel gekleed wakker in een hemelbed naast een droom van een vrouw. Hij heeft van thuis een deken meegebracht en die netjes over haar naakte lichaam gedrapeerd. De deken is voor een stuk van haar afgegleden, ziet hij in de spiegel. Zijn fysieke reactie schrijft hij toe aan de gebruikelijke ochtenderectie. Hij onttrekt haar heerlijkheden voor alle zekerheid aan zijn wellustige blikken, loopt naar de badkamer, steekt zijn hoofd onder een koude waterstraal en bevochtigt de meegebrachte handdoek.

Liefdevol dept hij haar wangen en voorhoofd. 'Lena? Wakker worden!'

Ze knippert met de ogen... en gaat geschrokken rechtop zitten. 'Wie ben jij?'

De deken valt van haar af, maar dat lijkt haar niet te deren. Hij steekt sussend de vochtige handdoek naar haar uit. 'Stil

maar, er is niets aan de hand. Ik ben Maarten, je weet wel, het Vlaamse Monster van Loch Ness.'

Opnieuw dat geknipper met de ogen. Ze weert de handdoek af en grijpt in een reflex van pijn met haar goede naar haar slechte hand. 'Wat is er gebeurd?' Haar stem klinkt nog even onvast als die nacht en ze spreekt met een dubbele tong.

Maarten glimlacht geruststellend. 'Dat zou ik jou moeten vragen.'

'Ik ben niet in de stemming, meneer...?'

'Dejonckheere, Maarten. Je hebt me gebeld. Wij konden iets voor elkaar betekenen, zei je. Ik moest naar deze kamer komen, nummer 12, Hotel Relax. Wel, ik ben gekomen, zoals je ziet... En ik heb je hier op dit bed gevonden, met een scherf in je hand en een wond in je hals. Wat is er gebeurd, Lena?'

Ze kijkt hem met haar dikke slaapdrongen ogen onderzoekend aan. 'Dat gaat je geen ene moer aan.'

'Waarschijnlijk niet. Maar waarom heb je mij dan gebeld, vannacht?'

'Heb ik jou gebeld, vannacht?'

'Hoe zou ik je anders gevonden hebben?'

Ze haalt haar welgevormde schouders op en vertrekt haar gezicht in een grimas van pijn.

'Je had mijn hulp nodig. Het was dringend en het had te maken met De Rechtvaardige Rechters. Je had een interview met me gelezen, waarin ik die zaak het Vlaamse Monster van Loch Ness noemde.'

'O... dát', snuift ze. 'Ja... ja, nu weet ik het weer. Kan ik een glas water, meneer...?'

'Maarten. Maarten Dejonckheere.'

Hij neemt het plastic bekertje waar ze die nacht enkele slaappillen mee heeft doorgeslikt en gaat naar de badkamer. Wanneer hij terugkeert, zit ze peinzend naar haar hand in het geïmproviseerde verband te kijken. 'Heb ik dat gedaan?'

Maarten knikt. 'Met een scherf uit de spiegel in de badkamer.'

'En dit?' Ze wijst naar haar hals.

'Weet je het niet meer?'

Weer dat schouderophalen. Dan neemt ze het plastic bekertje dat hij haar voorhoudt en drinkt het in één teug leeg. 'Alstublieft', zegt ze en ze geeft hem het bekertje terug en glim-

lacht. 'Een welopgevoede meid, nietwaar? Ik kom dan ook uit een goede familie. Uit een héél goede familie, meneer Dejonckheere.'

'Maarten', corrigeert hij. 'Zeg maar Maarten.'

Lena staat op. Hij wil haar ondersteunen, maar ze weert me af. 'Vergezel jij jongedames die je niet kent altijd naar het toilet, meneer... Maarten?'

'Sorry!'

Ze verdwijnt in de badkamer, maar laat de deur openstaan. Hij hoort haar vrolijk klateren en wendt gegeneerd de blik af.

Lena keert terug, gaat op het bed zitten en laat zich voorzichtig achteroverzakken. 'Ik ben zo moe... Laat me nog wat slapen, alstublieft. En breng me daarna naar huis. Wil je zo goed zijn, meneer... Maarten?'

'Kleed je eerst aan. Dan kun je bij mij thuis slapen.'

'Nee... Niet bij jou thuis... Bij mĳ thuis. Alleen daar ben ik veilig.' Ze sluit de ogen.

'Alsjeblijft, Lena... Niet hier.'

'Vanwaar ken je mijn naam? Hebben we vannacht geneukt?' vraagt ze, zonder de ogen te openen.

'Nee. Nee, natuurlijk niet. Je hebt me je naam verteld aan de telefoon. Maar nu niet slapen, Lena. Hier niet. We moeten deze kamer ontruimen voor twaalf uur. Ze mogen ons hier niet vinden. Niet in deze omstandigheden. Er waren trouwens twee kleerkasten hier bij jou in de kamer, die...'

Ze glimlacht. 'Gelijk heb je. En gelijk had ik ook... toen ik jou belde. Is het niet? Wij kunnen echt wel iets voor elkaar betekenen...'

'Kom, trek je kleren aan.' Hij neemt haar slipje en beha van de stoel en gooit ze op het bed.

'Meestal vragen mannen: trek je kleren uit... Maar jij bent zo niet, hè Maarten? Ik had gelijk toen ik je belde. Wij... wij...'

Ze begint opnieuw weg te zakken. Hij neemt haar bij een enkel en steekt haar voet door haar slipje; vervolgens doet hij hetzelfde met haar andere voet en trekt het slipje langs haar kuiten omhoog, over haar knieën, over haar dijen... tot het ongeveer goed zit. 'Doe jij je beha aan?' In het losmaken van beha's is hij altijd een kluns geweest en wat het vasthaken van beha's betreft, heeft hij al helemaal geen ervaring.

'Oké, oké... Maak je niet dik.'